

Андрій Витівський

... «стиль» нашого часу. Неоглядність міст, в яких губиться людська особистість; будівлі, високі, наче гори; безперервне акустичне бомбардування радіо; газетні заголовки, які змінюються тричі на день, не даючи часу зметувати, що ж тут насправді важливе – все це лиш виокремлені риси загального стану речей, при яких індивід протистоїть величинам, які не залежать від нього, та відчуває себе піщинкою у порівнянні з ними.

Окрім цього, душа нашої епохи все більше обтягується вузькими піджаками захланності та затягується зашморгом краватки споживацтва. Мистецтво піару мотивує, реклама бомбардує свідомість: «завжди-трошки-багатший» сусід та «відфотошоплена» топ-модель закликають ще трохи попрацювати, ще трохи прийняти участь в цих шурячих перегонах за достатком, статусом, славою. Заробітчанські утопії типу «ще машина, і вертаюсь» переростають в «ще дітей вивчу», потім «ще внуків», а завершуються «не маю куди і до кого вертатись».

Споживацтво псує істинний компас нашого життя: ми проходимо повз сім'ю, друзів, всіх і всього автентично нашого... Купляємо зовнішній спокій та позірну любов дітей планшетами, телефонами... Навіть на роздоріжжі вибору професії критерієм є не «сродна праця», а забезпечення, слава, популярність; не задоволення та щастя, а гроші; не покликання, а земні перспективи. Неважливо, хто ти, а важливо – скільки коштує твій телефон чи взуття; скільки коштуєш ти.

Звільнившись від попередніх форм влади, ми не помічаємо, що стали жертвами влади нового роду. Ми перетворились в роботів, але живемо під впливом ілюзії самостійності. Все це дарує нам вірус споживацтва. Як його виявити? Якщо на вихідних – час для сім'ї та відпочинку – думки далі зайняті роботою, то діагноз підтверджено.

Задумаймося: чи багато політиків в дитинстві мріяли бути хабарником? Чи багато бізнесменів готові були принести на жертвник Збагачення свою сім'ю? Гроші і полювання за ними не завжди дарують щастя, а часто – перевтому, депресії, самотність. Та проблема – не в грошах, а в жадобі, в захланності.

Звичайно, в історії бувало, що шви згаданих піджаків та краваток тріскали, розходились, що актуалізовувалось в різного роду революційних течіях та субкультурах, зокрема «хіппі» тощо, та вони відзначались сильним присмаком крайнощів.

«Днів віку нашого 70 років, а, як при силі, 80 років» (Пс 89). Чи готові ми 1/4 чи 1/3 віддати на погоню за доларом? Чи скажемо ми в такому разі перед лицем Бога: «Я прожив гідне життя»? Часто хіба подих смерті «освіжає» в пам'яті істинні цінності, затінені мамоною. Зараз в наших руках найцінніший ресурс – час. Поки що... Тож діймо, поки не пізно!

Ніхто, звісно ж, не каже кидати роботу, викинути гаманець, а забути про наднормову працю, про «кількадесятилітні» заробітки за кордоном, про роботу на відпочинку. Краще купити машину на рік пізніше, але потім возити в ній рідних людей, а не «сусідів по кімнаті

чи квартирі», краще син вчитиметься в менш престижному університеті, проте знатиме і свого батька і маму. Досить бути рабом гаманця!

Робімо безкорисливе добро! «Час вам звикати, що не за все треба платити. Дещо робиться просто так. Ми ж усе-таки люди », – сказав Еріх Ремарк. Слухаймо музику. Ходімо в театр. Співаймо, гуртуймось, жартуймо. Давайте знайомитись із сусідами по будинку, хоча б на своєму поверсі. Читаймо книги. Займаймось спортом – добрий спосіб очистити свідомість від нав'язливих думок та станів. Виходьмо на природу. Відновімо зв'язки з родиною! Це краще, ніж раз по раз перераховувати гроші.

«Я – людина, це і є моя політика! Крім того, я митець! Тому непрактичний Міхаель, увінчаний невидимою короною, із життям, сповненим чудес, магії та віри, для мене набагато важливіший, ніж холодний верткий ділок...», – написав колись Еріх Марія Ремарк .

Наш рай – всередині нас. Якщо ми зробимо порядок в саду своєї душі, то рай запанує й навколо нас. Світло дарує хіба той, хто сам світиться.

Андрій ВИТІВСЬКИЙ. Сезон полювання на долар...//СЛОВО № 3 (67) 2016